

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΔΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Η Δαμπίρινα θέλησε να προχωρήσει προς το μέρος του και να τον συζητήσει, μαντεύοντας το χαμό που θα γινότανε, μα τα πόδια της τρέσανε, τα γόνατά της λέρηζαν, δεν είχε τη δύναμη να κάνει κ' ένα μοναχά βήμα.

Η γρήδη μαγεύρισα στρωμάχτηκε σε μια γωνιά του δωματίου. Έστρεψε κ' αυτή συζοχή, θάβηκε ν' ανοίξει ο τοίχος να την καταπεί...

Μονάκι η Ρόζα δεν έδειξε να τρομάξει και πολύ απ' την ξαφνική εμφάνιση του πατέρα της.

Ζαλωμένη όπως ήταν απ' τον πορτό, παραφορεμένη απ' τον πόνο της, έβλεπε απ' την απελπισία της, δεν είχε καθαρή αντίληψη το τί γίνεται γύρω της, το λογικό της ήταν δολω κ' αντίρροπο.

Όλη της η σκέψη πελά ήταν σ' εκείνον, στον άρρωστο της. Θάβηκε τη ζωή της, όλο της το αίμα, για να μη του χάσουν κανένα καπού...

Καλύτερα να έβγαζε έλανο της όλη η όργη του πατέρα της, να ξεβήκανε το θείο του σ' αυτήν...

Ο Δαμπήρης γύρισε προς τη γυναίκα του και της είπε με φωνή σπυριμένη:

— Τι τρέχει;... Θέλω να μάθω, τί συμβαίνει;... Γιατί είσαι μαζεμένη;... Μήπως...

Η Δαμπίρινα πόλες κατόρθωσε ν' αφορώσει δύο λέξεις:

— Δεν είναι τίποτα, Νότη... Ήσυχασε, σε παρακαλώ... Μη φας κωδέρες, Νότη, λήρησε μας... Δεν είναι τίποτα... — Αζωύρα φωνάζει; Ποιος φωνάζει;... Γιατί;...

Και έφριξε ένα άγριο βλέμμα προς τη Ρόζα.

Δεν φώναζε κανένας, Νότη, έτσι θα σου φάνηκε! Κράτα το θείο σου... Είσαι αφέντης εδώ μέσα... Μα; ο μίζεις... Μα λήρησε μας... Σκοτώσε μας καλύτερα...

Δεν πόρσε να πη τίποτα περισσότερο. Την έπληξαν τ' αναγνώριτά.

Ο Δαμπήρης κοινοστάθηκε. Είχε συζητηθή τάχα; Είχε μιλοκόσει η σκληρή καρδιά του, μπρος στην αποκοιμημένη γυναίκα του; Ποιος ξέρει;...

Για μια στιγμή κιάστα έκανε να γυρίσει προς την πόρτα και να φύγει. Για τελευταία φορά έφριξε το μάτι του γύρω στο δωμάτιο... Και ξέπαινα τα φλωρομένα απ' το θείο μάτια του συνάντησαν τα μάτια της Ρόζας, που τάγς απ' τη στιγμή που μπήκε φλωρομένα, άσπαιετα, έλανο του.

Στάθηκε τότε και την κοιτάζει. Προήνευ να την δει να χαμολώνη το βλέμμα της, να σμυαίεταται, να γίνεται ζωοθήρι μπροστά του.

Μά η Ρόζα δεν ήταν σε κατάσταση να νοιώσει τον κίνδυνο που προαίωσσε. Το αίμα της είχε ανέβη στο κεφάλι, έπληγεται. Κ' αντί να χαμολώσει τα μάτια της προς τα μάτια του πατέρα της, έξασοκόθηεν να την κοιτάζει άνοβα, τολημρά, φροντας μέσα στο βλέμμα της κάτι από τη φλόγα του πορτού, κάτι από την λάμψη της τρέλλας.

Ο Δαμπήρης έννοιωσε πάλε το θείο του ν' ανάβη. Δεν ήταν ούτε κ' αυτός σε θέα να καταλόγη την κατάσταση της κόρης του, να μαντέψει σε τί θέα βροκόταν. Έφριξε τις γροθίες του, προχώρησε ένα βήμα μπρος και της φώναζε:

— Φύγε, κούφου να μη σε βλέπω... Καταραμένη... άμειλη... Θα σε σκοτώσω!...

Η Ρόζα δεν πάλεψε απ' τη θέα της, δεν έκανε την παραμυθή κίνηση, δεν έδειξε κανένα φόβο. Τα μάτια της, μάτια τρέλλου, έμειναν ζωοφωμένα έλανο στον πατέρα της.

Ο Δαμπήρης έγινε έξω φρενός.

Προχώρησε κοντά στο κρεβάτι της και σηκωσε τις γροθίες του, σάν ναβήλε να την σκοτώρη, να την κόψει κομμάτια.

Η Δαμπίρινα άφησε ένα τροφεό ξεφορητό και ούχτηκε ανάμεσα σ' αυτόν και στη Ρόζα.

Η γρήδη μαγεύρισα έξωρε το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια της, μη έχοντας κορμό ν' αντιρροπή τί θα γινότανε...

— Νότη, Νότη... φώναζε η Δαμπίρινα στον

άνδρα της, μη την ξεσνεφεύσσει, κ' νε άρροσθη, Νότη, την φνεί ο πορτός, δεν ξέρει τί κάνει... Έλεος! Λήρησε την...

— Να πεθάνη!... Αζού;... Να πεθάνη, σφύλαζε ο Δαμπήρης. Αυτό θάταν το καλύτερο... Να πεθάνη, όπως θα πεθάνη κ' εκείνος!...

Τα τελευταία του λόγια ήχησαν άταίσια στ' αυτιά της Ρόζας. Τινάχτηκε όλοσθη, τα μάτια της πετάχτηκαν έξω, άνάσασε με δυσκολία, πνιγότανε...

Τί ήθελε να πη ο πατέρας της με την τελευταία του φράση; Τί έννοιωσε; Ήταν αλήθεια λούπος; Έκάνθνευ ο άρρωσμένος της. Έβλεπε να της τον σκοτώσουν;

Έστρεψε και σπαρταρούσε σάν το φάρι...

Η αγωνία της στήε ίκανοκόισε το Δαμπήρη έλανο στο πείσιμα του και συνεχισε με σφιγμένα τα δόντια:

— Δεν είναι πελά κόρη μου... Δεν έβλεπε να την ξέρω... Μοι γτρούσασε το σπίτι... Να πεθάνη, αυτό θέλω κ' έχω, να πεθάνη για να μη μ' αναγκάσει να τη σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια, όπως κ' εκείνος!...

Η Ρόζα άρραζε σφιχτά τα φρύσια, μετάξνευ κιάστα της κ' άγρησε να τα τραβάη, βέβηε τα νύχια της στα χλωμά μαρούλά της, φρονίζε άπελυσμένα:

Είπε φέματα... Φέματα! Λέτε φέματα... Δεν τόκωμεσ αυτό, πατερά... Δεν τόκωμεσ... Ω, λήρησθε με... λήρησθε με πελά!...

— Είπε αλήθεια, έ μουγύρισε ο Δαμπήρης.

— Όχι, όχι, δεν είναι αλήθεια... — Είπε αλήθεια, είπα. — Όχι... — Τον σκοτώσε ο άδεύφος σου σάν σκάλω, όπως τοίτρεπε... — Ά, ά, ά, ά!... Κακούργου! Φονιάδες!... Κακούργου!...

Η τελευταία λέξη κόπηκε στο στομά της, μια κοκκινή φλόγα λερωσε σφιχτά και σπυριστηκε κιάτο λιποθύμη...

...Και σωριάστηκε κάτω λιποθύμη...

μπρος στα μάτια της, τ' αυτιά της κούδονθνευ έξω και σπυριστηκε κιάτο λιποθύμη...

Η λιποθύμια της την έδωσε.

Αζογύοντας τα τελευταία της λόγια ο Δαμπήρης είχε σπρωσει τη γροθιά του για να τη χτυπήση. Θα την έκανε κομμάτια. Όταν την είδε όπως να σφοκόλεται κιάτο, μπρος στα πόδια του, κωτρήρηκε...

Η Δαμπίρινα είχε άπομεινει σιστιομένη, παραμυλομένη, σάν να μην καταλάβαινε τί γίνεται γύρω της, σάν να νερκοκόταν ορθή.

Ο Δαμπήρης την κοιτάζε ξεμιασμένο για την κατάσταση στην όπια βροκόταν.

Φανόταν σάν νάχε ξυφανικά μαριμαρούσει!...

Έξωρα ακούστηκε κιάτο η πόρτα ν' ανοίγη και βήματα στη σκάλω. Ήταν ο γυός του.

Ανετόμονος ο Δαμπήρης να μάθη τί άπόγνευ, έτρεξε να κατέβη στο γραφείο του.

Φεγγώντας είδε στη γωνία της κάμαρης γονατιστή τη γρήδη μαγεύρισα. Αυτή θα φρονίζε για τη γυναίκα του. Βγήκε έξω, έβλεπε πίσω του την πόρτα και κατέβηκε βιαστικά τη σκάλω.

Ο γυός του έφτανε σε κατάλληλη στιγμή.

Από την άπάντησή του θα τοίτρενε θα κωνοκόθνευσαν τα πάντα. Θάβηκε μια άπόφαση. Μπορεί και νάχε σκοτώσει τον ζωγράφου, όπως όλα πελά δάμπαταν σε τάξη.

Αν όμως δεν συνέβη τίποτ' τέτοιο, άν ο ζωγράφος έπέμεινε, τότε... τότε... ήξερε αυτός τί θάκανε. Δεν ήταν κανένα κοινός άνθρωπος. Ήταν πανίσχυρος. Είχε χρήματα. Μπορούσε και τον Γολιάθη να έξωρανήσει από το πρόσωπο της γης και τη Ρόζα να κιάσει σ' ένα μοναστήρι για πάντα.

Να... Άς γνόταν καλύτερη, άς έφριζε κιάτο από το φάσι τη ντροπή της, άς πλίσωνε έτσι την έμπαλιά της. (Ακολούθει).

